

Інтернет-закупівель, відносно виду діяльності підприємств, дає змогу працювати більш економічно.

В якості перспективи оптимізації закупівельної діяльності ми бачимо деталізацію механізмів виконання завдань електронної логістики, а саме успішного використання інформаційних технологій суб'єктами для різних галузей промисловості з урахуванням їх специфіки та спектру матеріальних ресурсів, які можуть закуповуватися.

Список літератури

1. Slywotzky A., Wise R. An Unfinished Revolution. *MIT Sloan Management Review*. 2003. No. 44 (3). Pp. 94–95.
2. Левкин Г. Г. Логистика: теория и практика. Ростов н/Д. : Феникс, 2009. 221 с.
3. Тардаскіна Т. М., Стрельчук Є. М., Терешко Ю. В. Електронна комерція : навч. посіб. Одеса : ОНАЗ ім. О. С. Попова, 2011. 244 с.

УДК 338

Якушев О. В., к.е.н., доцент кафедри менеджменту та бізнес-адміністрування

Черкаський державний технологічний університет, м. Черкаси, Україна

УПРАВЛІННЯ ВЗАЄМОДІЄЮ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ, ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА ПІДПРИЄМСТВ СФЕРИ ПОСЛУГ ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Вибір регіонами України євроінтеграційного вектору розвитку держави заснований на прагненні досягнення більш високих стандартів рівнів і якості життя її населення, виконанні екологічних норм і стандартів та забезпеченні достатньої конкурентоспроможності економіки на національному та міжнародному рівнях. Практичне втілення у життя означеної мети може бути реалізованим виключно завдяки комплексній результативній взаємодії чотирьох основних соціальних інститутів – держави, освіти, науки та виробництва. При цьому роль держави полягає у створенні передумов існування та розвитку суспільства, забезпеченні економіко-правового підґрунтя ефективного й конкурентоспроможного функціонування різних секторів економіки країни та формуванні державної стратегії раціональної регіональної, національної й міжнародної взаємодії інституцій.

Основним функціональним навантаженням інституту освіти є надання громадянам сучасних знань зі всіх сфер життєдіяльності країни й формування у них професійних вмінь і навичок, якісне використання яких має стати умовою інноваційного розвитку економіки кожного регіону й країни в цілому. Наука лежить у основі формування інноваційного потенціалу суспільства. Виробництво та сфери послуг відіграють ключову роль у економічному й інноваційному розвитку країни та безпосередньо виступають головним

учасниками створення валового регіонального продукту. Акумулявання та практична реалізація названих ролей і функцій можлива завдяки запровадженню на національному та регіональному рівнях дієвого інструментарію підтримки, здатного об'єднати потенціал і можливості кожного соціального інституту та досягти на цій основі синергетичного ефекту. Таким інструментарієм може виступати взаємодія стейкхолдерів: органів державної влади, закладів вищої освіти та підприємств сфери послуг шляхом утворення інноваційних, освітніх, промислових й інших видів територіальних об'єднань, що являє собою ефективний та результативний метод розв'язання перспективних завдань, які сьогодні досить гостро стоять перед регіональною економікою України.

Сучасний орієнтир стратегічного спрямування економічної політики України на євроінтеграцію викликаний прагненням громадян держави мати більш високі стандарти якості життя. Для того, щоб досягти кінцевого результату й поставленої мети, необхідно розуміти, що соціально-економічний розвиток, інноваційна та освітньо-наукова сфери економіки, конкурентоспроможність держави та її регіонів мають бути тісно взаємопов'язаними, а наразі потребують запровадження новітніх методів управління. Найрезультативнішими серед таких методів слід вважати кластери, технопарки, промислові райони, бізнес-акселератори, бізнес-інкубатори, спеціальні економічні зони, де відбувається об'єднання різних сфер діяльності, у тому числі сфери послуг, з метою досягнення головної мети – всебічного регіонального розвитку України [1].

Наведено класифікацію та визначення сутності методів управління за різними напрямками діяльності:

Сервісні – велика кількість пов'язаних індустріальних і/або сервісних компаній з високим рівнем співпраці (зазвичай через ланцюг постачань), що функціонують в однакових ринкових умовах [2];

Інноваційні – сукупність компонентів об'єднань, які мають власну структуру: суб'єкти розробки і пропозицій наукових ідей, проектів, науково-технічної продукції, продуктів; суб'єкти реалізації наукових ідей, науково-технічної продукції, інноваційних проектів; функціональні підсистеми інноваційної інфраструктури: фінансова, інформаційна, експертизи, маркетингова, логістична, ін. [3].

Освітні – структуроутворюючими в об'єднаннях виступають освітні заклади різного рівня, які заключають угоди з базовими підприємствами регіону на підготовку спеціалістів визначеного рівня та проведення науково-дослідних і дослідно-конструкторських розробок [4].

Промислові – ряд галузей, що взаємодіють як покупець-постачальник або постачальник-покупець, а також за допомогою спільних технологій, спільних каналів закупівель або розподілу, спільних трудових об'єднань [5].

Наукові – об'єднані в них підприємства, як правило, базуються на нових технологіях і знаннях, приносять побічний результат досліджень університетів і науково-дослідних інститутів [6].

Отже, кожен метод управління виконує окрему функцію збалансування економіки, проте досягнення такого стану можливе лише за умови комплексного функціонування тих ознак, які обумовлюють доцільність їх поєднання. Створення інноваційних ідей та їх реалізація через наукомісткі галузі має будуватися у вигляді цілісної системи поширення знань та технологій, забезпечення пришвидшення процесу трансформації винаходів в інновації, а інновацій – у конкурентні переваги, розвиток якісних стійких зв'язків між всіма його учасниками. Тобто, в такій сформованій системі інкубації знань та технологій поєднання інноваційної і освітньої складових є необхідною умовою динамічного розвитку регіонів й створення прогресивного типу надання сфери послуг.

Створення цього об'єднання як єдиного організму сприятиме більш ефективному продукуванню та реалізації ідей, знань й технологій, окреслюватиме потенційно необхідні елементи регіонального розвитку та стимулюватиме економічний простір до створення ефективних зв'язків.

Проте слід зазначити, що в науковій літературі недостатньо обґрунтовано визначення сутності діяльності підприємств сфери послуг, який би розкривав інноваційно-освітній вектор розвитку певного регіону, а головною умовою існування якого мала стати комерціалізація інноваційних розробок та надання різноманітних послуг у цих сферах.

Список літератури

1. Якушев О. В. Концептуальні основи створення інноваційно-освітніх кластерних форм регіонального розвитку. *Проблеми та перспективи забезпечення стабільного соціально-економічного розвитку. Серія: Економіка*. 2019. Т. XX, вип. 311. С. 211–221.
2. Андрусів У. Я. Поняття «кластер» та його різноманітність трактування у працях зарубіжних вчених // Проблемы формирования новой экономики XXI века : IV междунар. науч.-практ. конф. 2011.
3. Бутенко А. І., Лазарева Є. В. Феномен кластера у формуванні інноваційної моделі економіки регіону. *Інвестиції: практика та досвід*. 2009. № 2. С. 25–28.
4. Грекова Г. И., Фихтнер О. А. Сетевые механизмы интеграции России в европейское образовательное пространство. *Вестник Челябинского государственного университета. Серия: Экономика*. 2010. № 26 (207), вып. 28. С. 11–17.
5. Porter M. On competition. Harvard Business School Press, 1998. 197 p.
6. Скоч А. Международный опыт формирования кластеров. *Космополис*. 2007. № 16. URL: http://www.intelros.ru/readroom/cosmopolis/02/352-aleksandr_skoch_mezhdunarodnyjj_opyt_formirovaniya_klasterov.html (дата звернення: 04.03.2020).